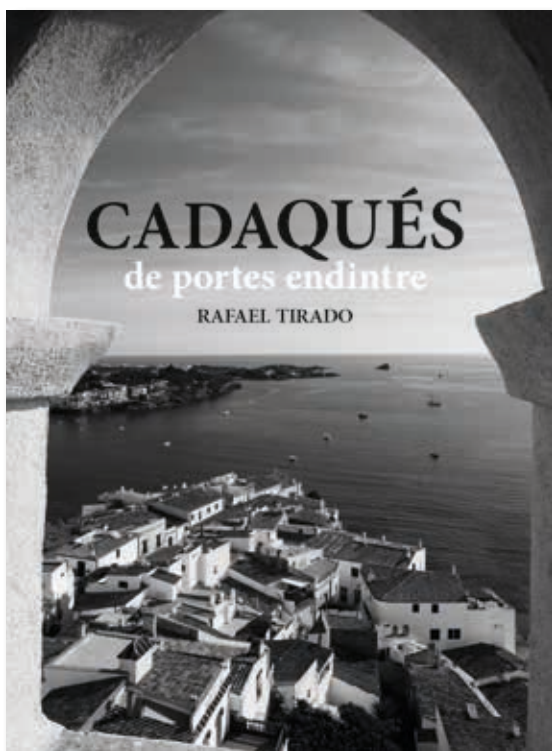

Cadaqués

de portes endintre

Rafael Tirado

50 converses amb vilatans de Cadaqués i una interessant col·lecció de fotografies de la vila. Aquestes persones ens fan participants d'històries i anècdotes viscudes per ells, que ens permeten conèixer, en primera persona, un món tancat en si mateix. Un indret amagat degut a la seva configuració geogràfica, al final d'un camí ple de corbes on, fins als inicis del segle passat en què es va construir la carretera, només hi arribaven uns pocs que ja coneixien la seva duresa i agressivitat. Però sobretot la bellesa que els esperava allí, i que ja havia captivat o estava a punt de fer-ho a artistes com **els Pichot**, en **Marquina**, **Eliseu Meifrèn** o la família de **Salvador Dalí**, entre els més anomenats.

Un poble que, degut a aquest aïllament, ha mantingut fins avui la seva pròpia parla, de la que la filòloga Ernesta Sala i Bruses va crear-ne una gramàtica, i que hem volgut respectar en aquest llibre al transcriure les converses.

Ens han parlat de la vida que van conèixer als masos, avui gairebé tots enderrocats. Ens han parlat de l'infern de la Guerra Civil. De la gelada de 1956 que va matar totes les oliveres. Del Club Mediterranée (1962) que va donar un gran impuls al turisme, avui reintegrat al Parc Natural de Cap de Creus. De l'època dels **hippies**, de **La Gauche Divine**...

Albina Corominas i Jordi Rocafort

A la terrassa de casa seva, al Colomer, l'Albina prepara unes anaroves, com ha fet milers de vegades, mentre gaudia d'una vista única de l'església de l'Ermitage. La incògnita de la salut del seu ve de març antic, i a ella i al seu marit els va ajudar, entre altres filtres que realitzaven, a superar l'economia familiar. Però el temperament treballador d'aquell parella no ha estat mai incompatible amb la seva personalitat jove i trempada. L'Albina i en Jordi, ballarins avançaats des de joves i sempre cercant d'animar, s'han ocupat a tota vida viatjant organitzant al poble i han gaudit de la vida tant com han pogut. I mai han estat un dia sense parlar-se.

En tota vida Albina Corominas ha estat una dona treballadora i amb un gran gust per la vida. Ha estat una dona que ha treballat molt i que ha estat molt activa. Ha estat una dona que ha treballat molt i que ha estat molt activa. Ha estat una dona que ha treballat molt i que ha estat molt activa.

Al Sr. Jordi Rocafort, que ha estat un home molt treballador i amb un gran gust per la vida. Ha estat un home que ha treballat molt i que ha estat molt activa. Ha estat un home que ha treballat molt i que ha estat molt activa.

Ha estat un home que ha treballat molt i que ha estat molt activa. Ha estat un home que ha treballat molt i que ha estat molt activa. Ha estat un home que ha treballat molt i que ha estat molt activa.

Títol: **CADAQUÉS DE PORTES ENDINTRE**

Autor: **Rafael Tirado**

Temàtica: **ANTROPOLOGIA i FOTOGRAFIA**

Idioma: CATALÀ

16 D'ABRIL

Pàgines: 320 · Format: 22 x 26 cm
Rústica solapa · Preu s/IVA: 30,769€
ISBN: 978-84-16547-56-2

32,00 €

Rafael Tirado

Autor i fotògraf de **CADAQUÉS DE PORTES ENDINTRE**

Sevilla, 1950. Ha dedicat tota la seva vida professional a la fotografia publicitària, industrial i d'arquitectura. El 1967 s'inicia com assistent a l'estudi de Cèsar Malet, on es forma. Col·labora amb Xavier Miserachs per la revista *Boccació*. Treballa com fotògraf aeri per tot Catalunya. El 1974 obre el seu propi estudi. Al mateix temps, treballa en foto-reportatge social –Barraquisme, Moll de Pescadors de Barcelona, Encants Vells de Barcelona, Born de Barcelona, etc–. Ha portat a terme diverses exposicions individuals i col·lectives. L'any 2013 va publicar el llibre de fotografies *Una altra mirada*, dedicat al desaparegut Mercat dels Encants Vells de Barcelona. Enamorat de Cadaqués, d'aquest paisatge idíl·lic on hi passa tot el temps que pot, ha volgut retre un petit homenatge al poble que tant estima i a la seva gent, portant a cap un recull d'entrevistes i fotografies dels cadaquesencs.

Kostas Kontos

En Kostas sent profundament les seves arrels gregues; és un fet ben curiós en un home de qui el seus besavis i el seu avi patrens, van ser darrers parents nascuts a Grècia. Però ell ho percep així, i ha dedicat molt temps i esforços a mantenir aquesta connexió amb el país dels seus avantpassats. En ell és barrejat, però, aquests sentiments, amb el fet de sentir-se fill de Cadaqués, "i molt de Cadaqués", ens diu. L'apassiona construir maquetes de vaixells, habilitat en la que el seu pare era un mestre, però bàsicament desplaça la vena artística dels Kontos al seu restaurant de cuina mediterrània amb tocs grecs, però, com el nom del mar índica, tant grega com catalana.

Com va ser que la teua família va venir a parar a Cadaqués fins de Grècia i per què n'has varen quedar?
Ella em de la illa de Symi, a l'arxipèlag del Dodecanès. A finals del segle XIX, Symi era molt propera, tenia més de trenta mil habitants –ara en té tres mil– la majoria dels quals es dedicaven a la pesca de esponja i a la comercialització de variada. És en aquest temps que ses esponges agafen una malaltia i pràcticament queden exterminades. I quan no hi ha una altra solució, només queda emigrar. Molts varen anar cap a Amèrica, Austràlia i també per Europa, principalment a Marsella, on hi va arribar a haver una associació de simonites, que és com anomenem ses habitants de Symi.

De Symi en varen sortir es meus besavis i el meu avi. Ells eren bussos i sempre anaven darrere de esponges; primer es varen desplaçar per diverses illes gregues, on varen néixer tres filles. També varen anar cap al nord d'Àfrica, Itàlia, Marsella, on hi tenien molts contactes i amics, a Mallorca, València i finalment a Barcelona, on hi establiren com a bussos de port, on va néixer el fill petit de la família.

El primer es arribar a Cadaqués va ser es meu avi, Kostas Kontos. L'any 1907, un vaixell anglès, el *Llanitèn*, va ser torpedinat i abandonat per sa sena tripulació en el golf de Llido. Després de moltes peripècies, es hauria de conformar aquí al davant de

Cadaqués. Es vaixell de vapor anglès l'hauria comprat un potentat de Barcelona mentre encara anava. Però com que va acabar al fons d'un mar, es no propietari va voler refletar-lo i va tenir que contactar amb es bussos que tenia més a prop: es grecs que hi havia al port de Barcelona.

Es van treure?
No. Es meu avi és hi va dir que mai de la vida el traïen encert, el traïen a trosos i bocins, però mai encert tal com els volien. Varen contractar bussos italians, la competència. Però tal com havia dit es meu avi, no ho aconseguiren. Després, varen donar la frisa de desballar la sa grecs, que ja es quedarien aquí.

Pere Figueras

En Pere Figueras, noranta oïns anys, propietari del Maritim Bar de Cadaqués, en rep a casa seva. Ens acompanya el Hinc Mallà, el seu nét i mà dreta, que actualment és qui gestiona el local, i que ha fet possible aquesta reunió. Parlant amb Pere, un home senzill, amable i comunicatiu, em pregunto quina va ser la fórmula que va convertir el Maritim en mitjà lloc de trobada al poble d'infinítes de personatges famosos al llarg de gairebé vuitanta anys. I arribo a la conclusió de que, el respecte a totes les idees i pensaments, la discreció, la mesura, la compliolitat, o el saber salvaguardar la intimitat dels seus clients-amics, hi van fer-hi molt. I d'això se'n diu saber fer. Imagino que la recepta ha sigut aquesta.

Ens podries parlar una mica de quan eres un nen, que vives a Llano i tu hom et conecia com en Pere de l'hort del Llano?
Pere. Doncs, es meus pares eren majordoms de casa dels pares d'en Dalí. I es clar, ja era el petit era amic d'ells, de l'Anna Maria i d'en Salvador i conecia a tots els que tenien casa al Llano. Hi havia gent de Cadaqués i hi havia gent de l'«colònia», que eren aquesta gent de Barcelona que parlaven en català, col·loquial, sempre parlaven en català!

Però naturalment, també tenies molts amics entre els mariners del port. Home, com, era amic de tothom, ja. Tothom me conecia, a mi i jo sempre he estat amic de tothom, sempre he estimat a tothom i la

gent m'ha estimat a mi. Sempre. Si en han demanat un favor i he pogut fer l'he fet, si no m'han dit be fet mai mal a ningú, mai! Al contrari, ja he dit. Si he pogut fer un favor, l'he fet.

Em conecia que ets una persona molt volguida i amb unes vivències molt interessants. Com recordes la teua infantesa?
Doncs em he recordat de quan era petit, allà a l'hort del Llano. I el moment que tenia amb en Salvador i l'Anna Maria. Més en anirem cada matí a passejar per allà el far de Calassà, a fer una mica d'exercici. I quan pujarem el pendenta a sobre sa Collada de Cap de Bana, que és a sobre de sa Collada, es començava a treure la bruma, i es quedava amb els pits a l'aire... Que tenia una pitx colomina!

Qui, l'Anna Maria?
L'Anna Maria, que era col·locada, era molt guapa.
En aquella època, era una actitud una mica atrevida per part d'ella, no?
Sí, home, però aquesta llibertat era amb mi, perquè érem com si éssim germans. Era molt maca, sí. I jo també havia vist com en Salvador i estava un quadre que és molt bonic, emmarcat per una finestra de casa seva. Jo, aquest quadre del l'Anna Maria, l'hauria vist pintar.
En aquest quadre ja no era una neta, representava tenir una vida agra.
Era més gran que jo, home, és clar! Jo era petit, era un nen... Lo que passa és que, mira, jo estava allà per la finestra dels meus pares,